

Arrest

nr. 132 589 van 30 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van inreisverboden (bijlagen 13sexies) en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 25 februari 2014 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 juni 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing die verzoekers op 25 juni 2014 ter kennis werd gebracht en is gemotiveerd als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie namelijk dat betrokkenen vanaf hun aankomst in de Belgische samenleving ten zeerste werk zouden gemaakt hebben van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich weldegelijk zouden geprofileerd hebben en niet onopgemerkt zouden gebleven zijn, op heden behoorlijk Nederlands zouden spreken door het volgen van diverse taalcursussen (zie rapport CVO, attesten CVO, deelcertificaten, certificaat, inschrijvingsformulieren), met veel enthousiasme een cursus maatschappelijke oriëntatie volgden (zie getuigschrift, addendum inburgeringscontract), dat betrokkene vanaf zijn aankomst graag onafhankelijk wilde leven en stond te popelen om in het legale arbeidscircuit te stappen, dat verzoekers bijkomende cursussen volgden (zie attest van een eenheid Initiatie warme keuken, inschrijvingsfiche hotelbedrijf, attest van eenheid nagerechten, beroepsopleiding professionele schoonmaaktechnieken), dat verzoeker in geval van regularisatie onmiddellijk tewerk zou kunnen worden gesteld, dat betrokkenen contacten hebben gelegd met Belgen waardoor men zeker van een sociale band met België zou kunnen spreken, dat betrokkenen zich steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking en een grote vrienden- en kennissenkring zouden uitgebouwd hebben die hen willen steunen en helpen, als aangename en gedreven personen zouden gewaardeerd worden door hun Belgische vrienden en kennissen, overgegaan zijn tot de verinnerlijking van de taal, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven, dat betrokkenen hun centrum van belangen in België opbouwden, dat betrokkenen een meerwaarde zouden betekenen voor de multiculturele maatschappij en dat zij steunverklaringen voorleggen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen verklaarden in België aangekomen te zijn op 08 februari 2010, diezelfde dag dienden zij een asielaanvraag in, deze asielaanvraag werd afgesloten op 21 december 2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedure - namelijk 10 maand 13 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkenen dienden tijdens hun asielprocedure op 10 september 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in. De aanvraag 9ter werd onontvankelijk bevonden op 19 oktober 2010 en er werden aan de gemeente instructies gegeven om betrokkenen in te schrijven in het Vreemdelingenregister en hen in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie (A. I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op 01 oktober 2013 werd de aanvraag 9ter ongegrond bevonden en de gemeente ontving instructies om het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter in te trekken. Betrokkenen wisten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument is dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Inmiddels hadden betrokkenen op 29 april 2013 ook reeds een aanvraag om machtiging tpt verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend, deze werd onontvankelijk bevonden op 06 februari 2014. Op 18 februari 2014 werd aan betrokkenen een

bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen betekend, sindsdien verblijven zij illegaal in België. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Op 25 april 2014 dienden zij onderhavige aanvraag 9bis in. Betrokkenen hebben er zelf voor gekozen om aanvragen artikel 9bis en artikel 9ter in te dienen. Het is normaal dat betrokkenen - in afwachting van hun asielpcedure en van de behandeling van hun aanvragen artikel 9bis en artikel 9ter- hun tijd in België zo goed mogelijk trachtten te benutten. Ook het gegeven dat betrokkenen in het verleden van een tijdelijk legaal verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9ter hebben kunnen genieten, opent niet de facto recht op verblijf in het kader van de huidige aanvraag artikel 9bis. Betrokkenen wisten dat ze in geval de procedures een negatieve afloop zouden kennen, zij vrijwillig het grondgebied dienden te verlaten.

De raadsheer van betrokkenen stelt dat zij de aanvraag niet kunnen richten vanuit hun land van herkomst omdat hun leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Wat de vermeende schending van dit artikel 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

Betrokkenen beweren dat een terugkeer in dit stadium van integratie onwenselijk zou zijn en dat dit voor hun werkelijk een trauma zou betekenen. Er werd echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat een terugkeer naar het land van oorsprong een werkelijk trauma zou betekenen, gerechtvaardigd zou worden. De loutere vermelding dat dit voor betrokkenen een trauma zou betekenen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Meester Keulen haalt aan dat de kinderen van betrokkenen reeds sedert geruime tijd school lopen in België (zie schooldocumenten). Dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van deze kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Gezien de leeftijd waarop de kinderen in België aankwamen, kunnen we er van uitgaan dat zij vertrouwd zijn met het systeem van scholing in het land van herkomst en zich bijgevolg opnieuw aan dat systeem zouden kunnen aanpassen. Daarenboven wisten de ouders dat, zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en in het kader van de aanvraag 9ter. De scholing van de kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijke laten verlopen.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22 december 1999. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tót regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13 juli 2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht."

1.3. Op 25 juni 2014 worden aan verzoekers twee inreisverboden betekend onder de vorm van een bijlage 13sexies. Zij vormen de tweede en derde bestreden beslissing, op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het

inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 18.02.2014.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 25.02.2014.”

1.4. Op 25 juni 2014 worden aan verzoekers twee bevelen om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Zij vormen de vierde en vijfde bestreden beslissing, op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“(…) Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 18.02.2014.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. Onder “*middel*” moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972)

2.1.2. Wat betreft hun grieven gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, zijnde de inreisverboden in de vorm van een bijlage 13sexies, beperken verzoekers zich tot de zin “*Evenmin werd het inreisverbod afdoende gemotiveerd.*” Verzoekers geven bijgevolg niet in concreto aan op welke wijze de motiveringsplicht niet is nageleefd.

Het beroep is derhalve niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing. De Raad dient zich dan ook niet uit te spreken over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opgeworpen door verweerder voor zover het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing, dit wegens een gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing.

2.2. Voor wat betreft de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opgeworpen door verweerder voor zover de bevelen om het grondgebied te verlaten bestreden worden, aangezien er volgens haar geen samenhang is met de eerste beslissing, en aldus het beroep enkel ontvankelijk is voor wat betreft de eerste bestreden beslissing die volgens haar tevens de belangrijkste bestreden beslissing is, dient de Raad op te merken dat de appreciatie of er al dan niet samenhang is tussen de bestreden beslissingen, uitsluitend ligt bij de Raad (cf. RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Hij alleen oordeelt of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt. Te dezen is de Raad van oordeel dat het vlot verloop niet geschaad wordt en dat de bestreden beslissingen wel degelijk samenhangen. De bevelen om het grondgebied te verlaten steunen weliswaar op een eigen juridische en feitelijke grondslag maar in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt in zijn nota, verwijzen ze wel degelijk naar de eerste bestreden beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de vierde en vijfde bestreden beslissing dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de eerste, vierde en vijfde bestreden beslissing.

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In het eerste en tweede middel werpen verzoekers de schending op “*van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), meer bepaald de materiële motiveringsplicht (art. 3) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht*”

Verzoekers betogen vervolgens:

“(...) Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Evenmin werd het inreisverbod afdoende gemotiveerd. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat de doorgedreven integratie van verzoekers (o.a. door Nederlandse cursussen, inburgeringscontracten e.d. te volgen, dat verzoekers zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking en een grote vrienden-en kennissenkring zouden hebben uitgebouwd,...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kan worden. Verzoekers verblijven al méér dan 4 jaren in België, zijn altijd bereid geweest om te werken teneinde in hun levensonderhoud te voorzien. Het gezin is perfect geïntegreerd. Bovendien hebben verzoekers duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd. Verwerende partij doet verder geen onderzoek over de feitelijke situatie van verzoekers. Schending van het Kinderrechtenverdrag

Het gegeven dat beide kinderen in België school lopen, kan aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Dat de kinderen verschillende jaren school hebben gelopen in België en gewoon zijn aan het Belgisch onderwijssysteem. De kinderen hebben al 1 jaar verloren, gezien ze 1 jaar later zijn begonnen. Ze dienden eerst een taal cursus te volgen. De dochter van verzoekers, [B.] zal binnenkort beginnen met haar hogere studies (hogeschool of universiteit, ...)

De kinderen volgen nog eens franse taallessen. Bovendien is het niet in het belang van de kinderen om hun schooljaar te onderbreken om de aanvraag te gaan doen in het land van herkomst. Indien ze zouden terugkeren naar het land van herkomst, zullen de kinderen zich moeilijk kunnen aanpassen aan het onderwijssysteem aldaar. Ze lopen het risico op het verlies van vele schooljaren. Nog erger, deze achterstand zal de toekomst van de kinderen ondermijnen. De kinderen zijn al méér dan 4 jaar in België en gewoon aan het Belgisch onderwijssysteem. De kinderen kunnen zeer goed nederlands spreken. De zoon van verzoekers, [B.] kan zo goed als geen Mongools. Een terugkeer van de kinderen naar het land van herkomst zal hen doen achteruitgaan op school, gezien ze volledig gewend zijn aan het Belgisch onderwijssysteem. Ze zullen een enorme achterstand oplopen. Het is dan ook niet redelijk de kinderen terug te sturen naar hun land van herkomst, gelet ook op het feit dat ze met hun hoge studies zullen aanvatten in België. Dat een terugkeer van de familie naar hun land van herkomst dan ook een schending uitmaakt van art. 3 van het Kinderrechtenverdrag. Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.3. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

3.4. Verzoekers voeren aan dat verweerder geen verder onderzoek heeft gedaan over hun feitelijke situatie. Verzoekers laten echter na aan te geven met welke feitelijke elementen verweerder geen rekening zou hebben gehouden. In hun verzoekschrift verwijzen verzoekers immers enkel naar elementen waarvan de verweerder op gemotiveerde wijze heeft geoordeeld dat deze geen buitengewone omstandigheden vormen. Het gaat met name over de doorgedreven integratie van verzoekers, het feit dat zij al meer dan vier jaar in België verblijven en altijd bereid zijn geweest om te werken en het feit dat zij duurzame sociale bindingen en een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd. Verzoekers zijn van oordeel dat deze elementen wel degelijk als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. De loutere omstandigheid dat verzoekers het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om het gedane oordeel te ondergraven, namelijk dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

3.5. Waar verzoekers in hun betoog ter ondersteuning van het eerste en tweede middel aanvoeren dat er sprake is van een *“schending van het Kinderrechtenverdrag”* dient de Raad op te merken dat verzoekers nalaten een bepaling aan te duiden uit dit verdrag dat volgens hen geschonden wordt. Het komt de Raad niet toe dit ten behoeve van verzoekers te gaan invullen. Alleszins, verzoekers' argumentatie betreffende hun schoolgaande kinderen kan niet worden bijgetreden. Zij gaan er immers volledig aan voorbij dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat *“dit element niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van deze*

kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is." Verzoekers brengen hiertegen niets anders in dan het uiten van hun ongenoegen aangaande deze beoordeling. Zij achten het van belang dat hun kinderen in België hun schoolparcours doorlopen en Franse taallessen blijven volgen maar hiermee tonen zij niet aan dat de gedane beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn. In de eerste bestreden beslissing wordt voorts gemotiveerd dat er van kan worden uitgegaan dat de kinderen, gezien de leeftijd waarop ze in België aankwamen, vertrouwd zijn met het systeem van scholing in het land van herkomst en ze zich bijgevolg opnieuw aan dat systeem zouden kunnen aanpassen. Er wordt door de Raad vastgesteld dat verzoekers in België zijn binnengekomen op 8 februari 2010. Op dat ogenblik was hun zoon 9 jaar oud en hun dochter 14 jaar oud. Gelet op deze feiten is het niet kennelijk onredelijk dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat de kinderen vertrouwd zijn met het schoolsysteem in hun land van herkomst. Met hun bloot betoog betreffende de achterstand die hun kinderen zullen oplopen omdat ze zich moeilijk zullen kunnen aanpassen aan het onderwijssysteem in hun land van herkomst en het risico dat ze zullen lopen op het verlies van vele schooljaren, kunnen zij deze beoordeling niet onderuithalen. Verzoekers brengen evenmin concrete elementen aan die zouden kunnen aantonen waarom hun kinderen in hun land van herkomst geen hogere studies zouden kunnen aanvatten. Dat de zoon van verzoekers zo goed als geen Mongools zou kunnen, is slechts een blote bewering en doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de eerste bestreden beslissing. Ten slotte houden de bestreden beslissingen niet in dat verzoekers' kinderen hun schooljaren dienen te onderbreken. Het staat hen vrij de verlenging van de uitvoeringstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten aan te vragen met het oog op het voltooiën van het aangevatte schooljaar.

3.6. Waar verzoekers in fine van hun verzoekschrift de schending aanhalen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag met betrekking tot de terugkeer van de familie naar het land van herkomst dient vooreerst te worden opgemerkt dat de dochter van verzoekers, geboren op 21 juni 1996, op dit ogenblik meerderjarig is, en aldus niet meer valt onder het toepassingsgebied van het Kinderrechtenverdrag. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van de aangevoerde bepaling van het Kinderrechtenverdrag en de vraag of verzoekers een belang hebben bij het invoeren van voormeld verdrag, gelet op het feit dat vordering niet mede namens de zoon van verzoekers werd ingesteld, dient te worden opgemerkt dat voor wat betreft verzoekers' zoon geen schending van het opgeworpen verdragsartikel kan worden aangenomen. Onder punt 3.5 werd reeds omstandig uiteengezet waarom de grieven van verzoekers met betrekking tot het school lopen van hun zoon niet kunnen worden gevolgd. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de eerste, de vierde en de vijfde bestreden beslissing strijdig zijn met diens belangen.

Een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond.

3.7. De afsluitende theoretische beschouwingen aangaande de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht tonen daarvan geen schending aan.

3.8. Verzoekers tonen niet aan dat de eerste, de vierde en vijfde bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zijn genomen noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring voor zover gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing is onontvankelijk en de verzoekende partijen hebben geen gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de eerste, de vierde en de vijfde bestreden beslissing kunnen leiden aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, voor zover gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA